

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3795/2023
31.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Димитријевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране – ВП 4986 (претпостављена команда ВП 4976 Врање), коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2579/23 од 03.08.2023. године, у седници одржаној 31.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ се одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2579/23 од 03.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2579/23 од 03.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 318/22 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора и рекреације након повратка из мултинационалне операције исплати 29.960,00 динара са затезном каматом од 07.08.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.814,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2579/23 од 03.08.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора и рекреације након повратка из мултинационалне операције исплати 27.000,00 динара са затезном каматом од 07.08.2017. године до исплате, а жалба тужене у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става првог и у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора и рекреације након повратка из мултинационалне операције, исплати већи износ од досуђених 27.000,00 динара до тражених 29.960,00 динара, односно износ од још 2.960,00 динара са затезном каматом од 07.08.2017. године до исплате и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 111.960,00 динара са затезном каматом од

извршности пресуде до исплате, док је захтев за накнаду износа већег од досуђеног до износа од 115.814,00 динара одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да суд о истој одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку као о изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнаде штете тужиоцу, као бившем професионалном припаднику Војске РС, због неискоришћеног одмора и рекреације по повратку из мултинационалне операције Уједињених нација "Unifil" у Либану, на коју је тужилац био упућен током 2016. године, за време своје службе у ВС. Побијаном пресудом тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен, а делимично одбијен, као превисоко постављен. Побијана одлука донета је применом правила о терету доказивања и одговарајућих одредаба материјалног права. Пошто се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права, а побијана одлука је донета применом одредаба процесног закона, следи да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер се ревизијом у ствари побија правилност утврђеног чињеничног стања. Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници ради накнаде штете је поднета 17.10.2018. године, а вредност предмета спора је 27.000.00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**